



ПІД ЛЕНІНОВИМ КУМАЧЕМ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання X

№ 129 (1141)

ВІВТОРОК

28 ЖОВТНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ



Завтра—день народження Ленінського комсомолу

ЮНІСТЬ

Павкою Корчагіним у буремні дні
По фронтах носилася на вогні-кони.
Зранена і змучена ні, не впала ниць:
Сміливо підводилась проти блискавиць.

А пізніш, змітаючи з шляху збірід і бруд,
Зводила, дерзючи, красень Дніпробуд.
У тайгу незвідану на Далекий Схід,
Батьківщині віддана, проклала слід.

А як хмара чорная стала наступать,
Вийшла, непоборная, щастя захищать.
З месницькою збробою, з духом бойовим.
Підвелася Зоєю, встала Кошовим.

І пройшла дорогами бойових звитяг,
Щоб піднявся радісний перемоги стяг.
І знов над Батьківщиною сонце зайнялось.
З дружим співом юності у віках сплелось.

На будовах-велетнях і на ціліні
Юність знов прославилася трудові дні...
І хвалу співає їй рідний наш народ,
І тепер іде вона в сяйві нагород —

Ленінська, гартована, завжди молода,
У болю — не скорена, у труді — тверда.
В ній наснаги дужкі — полум'яний цвіт.
Її рості без старості сотні сотень літ!

Георгій ШЕРБИНА.

ВІХА КОМСОМОЛЬСЬКОЇ СЛАВИ

Завтра комсомолія Країни Рад
вступить у свій п'ятдесят другий
рік. У розмірений ритм трудового
будня ввіллється сурма бойового
переклику рядів молодих творців,
рапорта їх перемог і досягнень.
Минає ще один комсомольський рік.
Яким і чим увійде він в історію нашої
Батьківщини? Для Ленінського комсо-
молу він був не рядовим роком, і не то-
му, що почався положенням святкових
знамен, коли ми відзначили піввіковий
ювілей Ленінської Спілки Молоді. Ком-
сомол записав на свій особистий рахунок
новий перелік добрих справ, нові пере-
моги, здобутки, перш за все, — у своїй
трудовій діяльності, політичному загар-
туванні.

Джерелом, від якого юнаки і дів-
чата Радянської Вітчизни взяли сві-
же натхнення, свіжі сили, но-
ві плани і новий розгін, ста-
ли настанови рідної Комуністич-
ної партії, висловлені нею молоді в
Постанові «Про 50-річчя ВЛКСМ та
завдання комуністичного вихован-
ня молоді». Саме вони стали про-
грамою дальшої діяльності Ленін-
ського комсомолу, дали поштовх до
значного посилення уваги і допомо-

ги партійних, радянських та госпо-
дарських організацій роботі
комсомольських комітетів.
Віддав цю допомогу та увагу і ком-
сомол Кіровоградщини. Питання діяль-
ності окремих комсомольських організа-
цій було заслухане на бюро обкому партії,
повсюдно відбулися пленуми міськ-
комів та райкомів партії, на яких обго-
ворювалися насущні проблеми комуні-
стичного виховання молоді зміни.

А у відповідь — широка ініціатива
комсомольської маси, нові починання мо-
лодіжних колективів. Молоді механо-
складальники із заводу «Червона зірка»
закладають достроково завершити ви-
робничі плани п'ятирічки, якомога біль-
ше зекономити коштів і матеріалів, по-
воархангельські, цювоукраїнські, олек-
сандрійські механізатори виступають за
високу культуру землеробства, гайво-
ронські доярки — за збільшення продук-
ції тваринництва.

Найскрихітливим проявом ентузіазму
молоді була їх участь у Всесоюзному
комуністичному суботнику, що стала
першим трудовим святом у Ленін-
ському залу. Десять сваток зібрані
безкоштовно з той день червонозорничі,
знам'янські залізничники відремонтува-
ли десятки вагонів, електровозів, тепло-
возів, підготували великозвоні поїзди.
А якщо говорити про другий етап Ле-
нінського залу, то ти не найвищим,
найрадіснішим був трудовий доробок мо-

лодих хліборобів Кіровоградщини. І міль-
йон 30 тисяч тонн дорідного кіровоград-
ського хліба привіяла у свої засіки
Батьківщина. То праця і невтомних р-
ш комсомольців та молоді області.

Комсомольсько-молодіжний колектив
тракторної бригади Василя Моторного з
Новоархангельського району виростив по
42,5 центнера озимої пшениці з гектара,
виступив ініціатором походу механіза-
торів за високий урожай всіх культур у
наступному Ленінському ювілейному ро-
ці. Хто такий Василь Моторний, брига-
дир? Закінчив сільську школу, став ме-
ханізатором. Пішов у ряди Радянської
Армії, до загартувався і виріс, а після
демобілізації — знову рідне поле. За
чесну працю та ініціативу висузули його
бригадиром робітничого колективу. Зви-
чайна біографія.

І це найважливіша, найбільша
прикмета нашого комсомольського
сьогодні. Саме життя з його кипучи-
ми буднями-творцями, невтом-
ними творцями-людьми виховує
в нас і почуття господаря своєї
країни, і дерзновенного будівничо-
го, і захисника.

Готуючи гідну зустріч 100-річчю
з дня народження В. І. Леніна, ком-
сомол Кіровоградщини бере прик-
лад, снагу і силу із своєї комсо-
мольської історії, з її п'ятдесят од-
ного, сповненого тяжких випробу-
вань, радості перемог, — п'ятдесят
одного року.

СТРІЛКИ О ВОСЬМИЙ

РЕПОРТАЖ
ОСІНЬОГО
ДНЯ

Падало багряне і хрещате.
Юнки ловили його на гарячі
долоні і знову підкидали вго-
ру. Воно переверталось у по-
вітрі і великими червоними
зорями повільно опускалось
на землю.

Таня Хаустова поправляє ху-
стку і зиркає на годинник.
А він повільно і по-діловому
зводиться до купи дві то-
ненькі стрілки. Без четверті
вісім біля штабелів цегли
розвернулись самоскиди. Смаг-
лавий водій хвастливо відкинув
дверцята:

— Привіт бригаді Шияна!
Розчин сизою хмарою сповз
з гладенького бляшаного
дніща, і Василь Петров,
группкомсорг бригади, поліз з
дonatoю на кузов, щоб почи-
стити залишки.

Здавалось, листя падало з
білих хмарин і, б'ючись об
натягнутий шнур, починало
крутитись в повітрі. Точно о
восьмій над владкою зацоко-
тали кельми. Так, рівно о вось-
мій. Адже кожна хвилинка мо-
же перетворитись в цегляний
ряд.

В молодіжній бригаді муля-
рів комуністичної праці О. С.
Шияна знають цілу хвилину.
Про це красномовно свідчать
червоні вимпели на стіні ви-
копирської, численні грамо-
ти, і якщо до цього доповни-
ти, що бригада знаходиться
на господарському розрахунку,
то відразу стане зрозумі-
лим, чому в кожному зобов'язанні
будівельники обов'язково
дають слово боротися за
економію будматеріалів. І що
не сталося такого, щоб це
слово було кишце на вітер.

Наприклад, на останньому
будівельному об'єкті колек-
тив економію залізобетонних
матеріалів на 62,5 тисячі кар-
бованців...

А листя кружляє над голо-
вами, осідає на цеглу, яку
дерев'яною ручкою кельми
вправно пристукує Аня Голум-
бовська.
— Дівчата, підніміть шнур!
— гукне Валентина Докленко.
Квітальна стіна на другому
поверсі гуртожитку Кірово-
градського сільськогосподар-



ського технікуму дзвенить ді-
вочими голосами і похвальною
підрадою на сім сантиметрів,
тобто, на цілий ряд.
Таня Хаустова опускає ви-
сок і прискіпливо перевіряє
власний укіс. Це вихована
школа муляр бригади. Її лише
сімнадцять років. Вона комсо-
молка, член редколегії
бригадної стінняки. Пише
вірші.
І, звичайно, є її частка в
недавній трудовій перемозі
колективу, коли у змаганні
на честь 100-річчя з дня на-
родження В. І. Леніна брига-
да О. С. Шияна до Дня будів-
ельника вишла на перше
місце в управлінні.
— Обіди — кладе кельму Ві-
ра Дерун.
— А я справді, — кидає Ва-
силь Петров і тут же, — Аня

і Таня, в серйозна розмова.
Ну, розмова зрозуміло
яка. Будуть випускати стін-
няку. Ні, це не звичайна стін-
ня газета на шматку білого
ватману з вузькими колонок-
ками, заповненими дописами.
А це...
Справді, треба віддати па-
лежне редколегії. Газета
оформлена не тільки зі сма-
ком, а й з любов'ю. В орна-
менті праворуч — зореносний
Кремль вирає рубіновою зо-
рею, ліворуч — профіль В. І.
Леніна.
Останній день на рудому ко-
ні об'їхав будівельний май-
данчик, де працюють муляри
О. С. Шияна, і підкрутив
стрілки на годиннику. Це був
звичайний будень. Будівель-
ники вкладали по півтора — два
куби цегляної кладки. І якщо



підрахувати, що куб має 400
цеглин, а цеглина важить 3
кілограми, то не важко підсу-
мувати, що кожен з них пере-
рекидав за день своїми рука-
ми кілька тонн вантажу.

Гуртожиток помітно піріс.
По плану здача цегляної ко-
робки в другому кварталі на-
ступного, але муляри здадуть
її в листопаді цього року. І
в цьому можна не сумніва-
тись. Адже і зараз, незважаю-
чи йноді на нестачу биятих
плит, бригада виконує щомі-
сячні завдання на 140 — 150
процентів...

Падало багряне і хрещате.
Будівельники складали інст-
румент, переодягались. Нічого
особливого сьогодні не ста-
лось. В обід не читалась по-
літформация (бо проводи-
ться вона не щодня), комсо-
мольці не розпикали прогуль-
ників (бо їх у бригаді немає).
Рядовий день. І тільки листя
сьогодні падало тихо і м'я-
ко, ніби нагадувало, що ско-
ро листопад. Незабаром свя-
то Великого Жовтня. А до
нього бригада готується по-
особливо.

В. ГОНЧАРЕНКО,
спікдор «Молодого
комунара».
На знімку: На кладці Таня
Хаустова.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Комсомолец Іван Хмельюк з колгоспу імені Ульянова —
рекордсмен Ульяновського району. Його п'єдестал слави —
«капітанський місточок» на зернозбиральному комбайні,
7087 центнерів хліба зібрав він цього року, перемігши в змаг-
ганні молодих комбайнерів.
Восени Іван переобладнав свій комбайн на буряковаде-
тажувач і щодня вантажить на машині по 90 — 100 тонн
цукрових буряків. Горить робота в занятих руках!
Фото В. КОВПАКА.

ІМЕНЕМ УЛЬЯНОВА ІМЕНЕМ БАТЬКІВ

Про трудові діла комсомольців Ульяновського району читайте на 2-3-й стор.

ІМЕНЕМ УЛЯНОВА ІМЕНЕМ БАТЬКІВ

КІЛЬКА днів тому двері мого кабінету рвучко відчинилися і на порозі схилилася, з розчервленими обличчям і радісними очима стала Віра Головіченко.

— Прийшли?
— Такі!

Я міцно потиснула подрузі руку. Віра — секретар комітету комсомолу колгоспу імені Богдана Хмельницького, один з кращих патажків сільської комсомолі. Партизна організація колгоспу прийняла її кандидатом у члени КПРС, і оце вона приїхала на затвердження бюро райкому партії. Заповітна мрія дівчини здійснилася. Вона стала комуністом. Для неї це велика радість, особисте щастя, бо відчувати себе часточкою сили, яка рухає вперед історію — хіба це не прекрасно?

Разом з цим у цьому факті відбилася, як у краплині води, турботи партії про громадсько-політичний гарт і рист комсомолів. П'ять років тому, нещасна Віра в молоді. Юнаки і дівчата нашого району розуміють це серцем і розумом. І прагнуть всіма силами своїми, всіма ділами довести, що вони безмежно віддані справі Леніна, справі партії. І саме зараз, коли вони беруть участь у Всесоюзному Ленінському закладу, їх вклад у підготовку до 100-річчя Ілліча є найбільш цінним, вони ідуть під червону рубрику зверхнєму народу.

У сільськогосподарському виробництві в нашому районі зайнято 1011 комсомольців. Їх ви зустрієте

«Іду під червону рубрику»

скрізь: на фермі, у полі, на тракторному стані. І де б не бував комсомольці — за кермом комбайна чи біля дозальної установки, на тракторі чи біля силової трансмісії — скрізь вони, як писав поет, «вагомо, зримо» вносять свій вклад у те, що ми називаємо зміцненням економіки. І не просто вносять вклад, а й виступають з цінними починаннями.

Навесні цього року комсомольсько-молодіжна група механізаторів колгоспу «Росія» звернулася до всіх молодих трактористів району з закликом організувати, а головне — виконати, орону і сібу. Вел ми знаємо, яка погода була цієї весни. Але наші хлібороби, разом з ними й молоді механізатори, перемогли. Вони виростили по 32,4 центнера зернових з гектара, в тому числі по 35 центнерів озимої пшениці. Такого врожаю в нашому районі ще не було. Ми вже продали державі 39236 центнерів хліба при плані 29200 центнерів. Продаж зерна триває.

На збиранні врожаю самовіддано працювали всі комсомольці. Та особливо слід відзначити механізаторів комсомольсько-молодіжної тракторної бригади Анатолія Харкавого з

колгоспу імені Ульянова. Це вони кинули клич за 10 днів зібрати зерно. Це їх товариші — Іван Хмельюк та Андрій Гладкий стали переможцями змагання молодих комбайнерів району. Іван намодотив за сезон 7657 центнерів зерна, Андрій — 6200. Ця бригада першою в районі обговорила відкритий лист механізаторського колективу Василія Моторного з артілі «Зоря комунізму» Новоархангельського району і підкорила їх захлік не шкодувати ні імени, ні сна для забезпечення високого врожаю наступного ювілейного Ленінського року.

В ці дні на полях не спадає високе напруження. Завершується польові роботи: оронка на зяб, збирання цукрових буряків і кукурудзи. Серед правофлангових осінніх змагань чимало молодих механізаторів. Це трактористи Володимир Волошин і Надія Химчак з колгоспу імені Богдана Хмельницького шоферів Василь Ворончук і Микола Меданіський з артілі імені Орджонікідзе і багато інших.

Чималі досягнення й у молодих тваринників району. Наведу такі показники: 2273, 2210 і 2085 кілограмів. Це середній навій на корову в комсомольсько-молодіжних групах

молочно-товарних ферм (відповідно) колгоспу імені Ульянова (групи комсомолу імені Ульянова), колгоспу імені Шевченка (групи комсомолу імені Ульянова) та комсомолу імені Богдана Хмельницького (група комсомолу імені Ульянова). Щоб було з чим порівнювати, наведу ще одну цифру: 2291 кг навію на одну стаю на 15 голів.

Тваринники району також виконали на 94 проценти річний план продажу молока. Значний внесок добили комсомольсько-молодіжні групи обох молочно-товарних ферм колгоспу імені Кара Мухоморова. Першу з них очолює депутат районної Ради Валентина Ганжалева, а другу — Антоніна Куликовська, а другу — в тому, що артілі працювала III республіканську премію за високу продуктивність тваринництва.

Нещодавно в усіх комсомольських організаціях району відбулися дівчаті склади залік по праці І. Леніна «Великий пошук». Із відповіді ще раз підтвердили, що комсомольці глибоко і ґрунтовно вивчили праці дорогого вождя.

Н. ПЕРКІЯЛ,
другий секретар Ульяновського РК ІКСМУ.

ПРИСЛУХАЙСЯ, ДРУЖЕ, ДО ПУЛЬСУ ЖИТТЯ РІДНОЇ БАТЬКІВЩИНИ, З ВИСОКИМ ТРУДОВИМ ПІДНЕСЕННЯМ ГОТУЄТЬСЯ ВОНА ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВОЛОДИМИРА ІЛІЧА ЛЕНІНА. ПРАГНЕННЯМ ГІДНО ЗУСТРІТИ ЦЕЙ ІСТОРИЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ЖИВУТЬ І КОМСОМОЛЬЦІ КІРОВОГРАДСЬКОЇ СЬОГОДНІ НАША РОЗПОВІДЬ — ПРО ТРУДОВІ СПРАВИ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ УЛЯНОВСЬКОГО РАЙОНУ, НАЗВАНОГО ІМЕНЕМ ІЛІЧА, ЯКІ У КВІТНІ НАСТУПНОГО РОКУ РАПОРТУВАТИМУТЬ ПАРТІЇ ПРО СВОЇ ТРУДОВІ ДАРУНКИ ЛЕНІНСЬКОМУ ЮВІЛЕЮ.

СЕРЕДНЯ школа закінчена. А що далі? Хтось підказав Тамарі піти в однорічну школу садівників. Пішла. Працювала в садово-городній бригаді. Робота наче нічого. Та чогось не вистачало веселля, неспокої. Тамарі Охрімченко. І вона зрозуміла, подружжя розв'язало. І без вагань пішла до контори колгоспу: — переведіть до дівчат на ферму!

Це було три роки тому. А зараз Тамара — одна з кращих доярок артілі імені Леніна, очолює комсомольсько-молодіжну групу на молочно-товарній фермі першої бригади. Беручи на початку року зобов'язання на честь 100-річчя з дня народження Ілліча, молоді доярки дали слово надіти по 2500 кілограмів молока від кожної фуражної корови.

За двохтисячний рубіж ще у вересні переступили Алла Якубовська, Галина Зелена, Майя Семєнко, Майя Онуфрієнко, Євгенія Охрімченко. А групкомсорг Тамара Охрімченко вже виконала річне зобов'язання — вона наділа від кожної корови по 2700 кілогра-

ХТО ПІДКАЗАВ ПОЧЕРК

мів молока. За плідну працю дівчина нагороджена туристською путівкою для поїздки в Німецьку Демократичну Республіку. Нагорода записана на ім'я Тамари. Тамара створила на фермі міцний молодіжний колектив, всі члени якого мають високі виробничі показники, беруть активну участь в громадському житті.

Подруги Тамари без відриву від виробництва закінчили середню школу. Вони виступають в колгоспному хорі. Люблять організувати в клубі цікаві вечори відпочинку. До речі, наші самодіяльні митці 20 разів виступали з концертами у себе і в сусідніх селах, а на районному святі пісні і танцю посіли третє місце.

Комсомольсько-молодіжна група є і в тракторній бригаді (групкомсорг Сергій Сакалюк). Весною були створені дві комсомольсько-

молодіжні ланки по виробництву цукрових буряків, кукурудзи і соняшнику. Їх очолювали комсомольці Микола Іваніна і молодий комуніст Станіслав Невідомський. На їх площах цукрові буряки виростили по 260 центнерів, а кукурудза — до 40 центнерів на гектарі. В найнапруженіші дні на допомогу механізаторам приїжділи всі комсомольці: працівники контори Євгена Литвиненко, працівник чайної Марія Брицька, бухгалтер сільради Наталія Касевич і багато інших, а також комсомольці — старшокласники. Їх силами було проорано 45 гектарів кукурудзи і соняшнику.

Всі свої добрі справи комсомольці колгоспу здійснюють під знаком підготовки до вікового ювілею Ілліча.

Валерій ЛЕНЧЕНКО, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Леніна.

ТАК УЖЕ СТАЛОСЯ, що, хоч Анатолій і старший від Петра на п'ять років, а служили в армії майже одночасно, тільки в різних місцях. Минулої осені на Жовтєвій святі демобілізувався Анатолій, а в середині травня повернувся з далеких країв і молодший брат. Пізнього вечора, коли розійшлися сусіди і родичі, вийшов Петро у двір, розстебнув комір гімнастюртки і на всі груди вдихнув настояне на ароматах черемхи повітря. Гірлянди зір повисли над садами, а в них шаленіли солов'ї.

Анатолій майже нечутно підійшов до брата, та Петро враз повернувся до нього.

— Де б не був, а рідні місця найкращі, — з широкою теплою промовив Петро.

— То, може, в рідному краю і оселити? — влаштуватися на перазазі, спитав Анатолій.

— А куди ж іще?

— Про роботу думав?

— Відносно роботи заохочує. З якого підприємства призвали в армію, туди ж маю право влаштуватися і після служби.

— Отже, до нас у «Сільгосптехніку»?

— Так, до керма...

Почекай, — встав з-за столу Петро Петрович. — Зараз підміним тебе ставимо, а згодом закріпимо за тобою машину. Згоден?

— Так точно!

Врешті-решт все стане на своє місце. Аби добре почати. Так думав Анатолій, ладяючи до першого виїзду доперену машину. Гайворон, Кіровоград, Умань, Київ, Одеса... В ці й багато інших міст пролягли маршрути Петра. Географія, яку він вивчав у школі і яка була для нього чимось дедь не абстрактним, зараз набирала реального змісту. Не загальючи в підручник, він розповів вам, де кінаються ліси і починається степова смуга, які культури вирощують на Чернішівщині, а які на Херсонщині. Вільно і впевнено тримав хлопцеві в руках кермо, а пам'ять надого вибрала все, що бачили очі: заводські корпуси і зелені сади, зграї голубів і силіно му небі і дівчат, що з поля махають йому хусточками.

Часом Петро навіть жаліє тих, хто не має змоги отак, як він, їздити і без кілці милуватися красою землі, що очима і звеличує людську душу. І працюється Петрові

— А ви мені тут місто не влаштуєте, хлопці, — прихвильно змахав рукою Анатолій, — це ж тут з лубку жидок мата, Олександрівська! Поміняємо пісок на землю, а зараз підганяйте-но машину до заводу.

І пішло... За всім — їв ять хантин Віля Пенцьковський навантажував машину, і Петро мав в Ульяновку, на кагатне поле цукрозавоуду. Трохи згодом на дві виїжджала машина Анатолія, а потім і інших водіїв автозагону. По всім — десять рейсів на відстані 20 кілометрів робив за день Петро, перевозив по 22—26 тонн цукрових буряків. Анатолій не відстав у змаганні, а іноді й випереджав брата. Тоді Петро натискував на газ.

Одного разу під самим Ульяновкою щось занорював мотор його машини. Петро вимкнув запалення, скочив на асфальт, відкрив капот, шухав потлицію. І що воно там скочило? Порнявся в моторі, аж поки не вийшов брат. Поставивши на узбіччя машину, Анатолій неспішно підійшов до Петра. Уздовж знайшли в карбюраторі несправність. На кагатне поле приїхали разом.

В ОДНІЙ ГОРУ, коли і поїзд добре не гріх, Петро повертає машину до дому. Вона до хати, струшав з кашкета пилюку, а бабуся Мотря вже ставила на стіл запашки борщ.

— Отак і побалакати немає з ким, — добродушно бубонить старенька. — Батько на току біля машини, мати на полі, а вас, шибеник, хіба надроджене, коли ви на машинах, немов ті горобці: фр-ррр нема!

Петро тільки посміється у відповідь. А побідавши, знову сів за кермо і мчав у степ.

СЬОГОДНІ в степу іша. Всі буряки на полях бригади викопані і вивезені на завод. По 280—290 центнерів коренів дає кожний гектар. Але роботи ще не закінчені. На току колгоспники омивають качани кукурудзи, яка гарно вродила. А Петро й Анатолій знову в рейсах, знову намотують на колеса кілометри доріг. Що відень — нові трудові здобутки, нові дарунки ювілею Леніна, до яких з великим піднесенням і урочисто готують-ся всі земляки.

Іноді ввечері брати сядуть і в лад ма. Тоді беруть до рук газету і награвлять то вальс, то рідно застольну пісню. І видно з темряви, що не той пісню. І видно з темряви, що не той пісню. І видно з темряви, що не той пісню. І видно з темряви, що не той пісню.

— Ми в жарт хлопці з вами? — Пригадуйте до веселля? — Говорить, нареченою собі старший брат Петро, нареченою назвав. Хто воля — вранці до таємниці. Але в день веселля Петро називав все село.

І віряться, не шкодуватимуть колгоспників земляки братів, як підуть у круг не веселі... А КЯТЕНКО.

с. Шевченко.

Брати

ВІД тієї краси легко і весело, здається, пошлі його на машині навколо земної кулі об'їхати, він тільки гляне на спідометр, щоб запам'ятати кілометраж і вигукне: «Есть!»

НАСТАЛА гаряча хліборобська пора — жнива. Анатолія і Петра прикомандирували до колгоспу «Родина». Небувалий урожай зернових виростили колгоспники цього року, і хлопцям довелось добре попрацювати. Цілими днями возили від комбайнів і токів зерно. Не було спокою і вночі. Та братам таке життя до смаку: кожної хвилини вони на виду у всіх, кожний бачив, що і від них у значній мірі залежало своєчасне збирання і збереження врошеного хліба. І коли після жнив відбулися на автобазі комсомольські збори, Анатолія і Петра Артанхія назвали в числі кращих водіїв «Сільгосптехніки».

Потім — зелені жнива. А в перших числах вересня Анатолія і Петра зарахували в автозагін Дмитра Слюсаренка, який відрядили у село, колгосп імені Богдана Хмельницького. Зраділи хлопці: Шевченко — їх рідне село. В цій бригаді, в ланці Олени Ковальчук, працює їх мати, Олександра Арханіліана.

Приїхавши на лан, повиходили з кабіни. Дедь добрий! Приїхали на підмогу. Якщо будемо всі разом поспішати, то робота піде конвейером. Щодо нас не сумнівайтесь: машини у нас справні, не підведуть.

БРАТЯКО, Володимир Казимірович, ще в перші роки колективізації вивчився в Одесі на механіка, працював у МТС, потім — у рідному колгоспі. Пішли в батька й сини: Анатолій після школи вступив на курси шоферів, а Петро влаштувався на кінопересувку помічником кіномеханіка. Сподобалось йому роз'їжджати. Та дороги були якись короткі — від села до села проїхали — і стій, розмотуй кінострічку. Рішуче і легко, як це буває в юності, Петро прийняв рішення податись і собі, за прикладом старшого брата, в автошколу. Минули місяці навчання — і ось він з правами шофера третього класу намотує на колеса безкінечні кілометри доріг. Не встиг здружитися з новими товаришами з Ульяновської «Сільгосптехніки», як надійшов з військкомату папірець з підписом военкома. Перестук коліс, незнайомі станції, а потім листи в голубих конвертах з трикутником солдатської пошти...

ПЕТРО ПЕТРОВИЧ ФОРОСТОВСЬКИЙ, начальник автобазі районного об'єднання «Сільгосптехніка», прочитавши заяву, щось напивав у куточку аркуша. Потім глянув на Петра крізь скельця окулярів: — Іди до завідувачого гаражею, я подзвоню йому. Та дивись мені, щоб працював так, як старший брат. Він у нас хлопець старанний.

— Та вже буду! — радо сказав Петро і чітко, по-військовому повернувся до виходу.

Валерій ЛЕНЧЕНКО, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Леніна.



Комсомольсько-молодіжну групу доярок на молочно-товарній фермі колгоспу імені Леніна очолює Тамара Охрімченко. Але Тамари немає на знімку: дівчина зараз в дорозі до НДР, вона нагороджена туристською путівкою в братню країну за високі показники в роботі.

На знімку: подружки Тамари, молоді доярки Євгена Охрімченко і Ольга Кушнір.

На фото праворуч — хлопці з комсомольсько-молодіжної тракторної бригади Анатолія Харкавого (колгосп імені Ульянова). Четвертий праворуч — А. Харкавий.

Фото В. КОВНАКА.



Валерій ЛЕНЧЕНКО, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Леніна.

«Лубрику»

молодочо-товарних ферм (відповідно) колгоспів імені Леніна (группкомсорг Тамара Охрименко), імені Шевченка (группкомсорг Тамара Рудко) та колгоспів імені Богдана Хмельницького (группкомсорг Надія Лопушанка). Щоб було з чим порівнявати, назвали ще таку цифру: 2001. Це надія на одну ставку на 15 жовтня.

Тваринники району вже виконали на 94 проценти річний план продажу молока. Значний вплив мали комсомольсько-молодіжні групи обох молочно-товарних ферм колгоспу імені Карла Маркса. Першу з них очолює депутат обласної Ради Валентина Ганжелюк, а другу — Антоніна Куликовська. І їх заслуга в тому, що артиль завозила III республіканську премію за високу продуктивність тваринництва.

Нешодавно в усіх комсомольських організаціях району юнаки і дівчата склали залізку по праці В. І. Леніна «Великий почин». Їх відповіді ще раз підтвердили, що комсомольці глибоко і ґрунтовно вивчають праці дорогого вождя.

Н. ГЕРКІЯЛ,
другий секретар Ульяновського РК ЛКСМУ.

— А ви мені тут мітинг не влаштуєте, хлопці, — приховуючи в очах лукаво-дівоче смішництво, виступила з гучним інтом мати, Олександра Архипівна, обвіншуючи після цього. А зараз піднімайте-но машини до навантажувача.

І пішло... За вісім — дев'ять хвилин Віля Пеньковський навантажував машину, і Петро мчав в Ульяновку, на кагатне поле цукрозаводу. Трохи згодом на трасу виїжджала машина Анатолія, а потім і інших водіїв автозагону. По вісім — єсять рейсів на відстані 20 кілометрів робив за день Петро, перевіз по 22—26 тонн цукрових буряків. Анатолій не відставав у змаганнях, а іноді й випереджав брата. Одні Петро натискував на газ.

Одного разу під самою Ульяновкою ось занорював мотор його машини. Мотор вимкнув запалення, скочив на фадат, відкрив капот. Почухав потилицю. І що воно там скоїлось? Порпався моторі, аж поки не під'їхав брат, оставивши на узбіччі машину. Анатолій поспіхом підійшов до Петра. Удвох швидко знайшли в карбюраторі несправність. На кагатне поле приїхали разом.

В ОБІДНЮ ПОРУ, коли і поїсти добре не гріх, Петро завертав машину до двору рідного дому. Входить до хати, струшуючи з кашкету пилочку, а бабуся Мотря вже ставила на стіл запашний борщ.

— Отак і побалакати немає з ким, — добродушно бубоніла старенька. — Батько на току біля машини, мати на полі, а вас, шибеників, хіба наздоженеш, коли ви на машинах, немов ті горобці: ф-р-р і нема!

Петро тільки посміхався у відповідь. А пообідавши, знову сідав за кермо і мчав у степ.

СЬОГОДНІ в степу тиша. Всі буряки на полях бригади викопані і вивезені на завод. По 280—290 центнерів коренів дав кожний гектар. Але роботи ще не закінчені. На току колгоспники очищують качани кукурудзи, яка теж гарно вродила. А Петро й Анатолій знову в рейсах, знову намотують на колеса кілометри доріг. Що не день — нові трудові здобутки, нові дарунки ювілею Леніна, до якого з великим піднесенням і урочистістю готуються всі земляки.

Іноді ввечері брати стрічаються дома. Тоді беруть до рук баяни і заводять то гальо, то медляю застольно-підлітні, і видно з репертуару, що не поїли пісні. І видно з репертуару, що не поїли пісні. І видно з репертуару, що не поїли пісні. І видно з репертуару, що не поїли пісні.

А. КРЯТЕНКО.

с. Шевченко.



Молодий більшовик моряк-балтійсь Григорій Рогозинський був першим організатором Радянської влади в селі Вільховому. Він загинув у боротьбі з контрреволюцією. Ім'я його вічно сягатиме в списку молодих героїв.

На фото: пам'ятник Григорію Рогозинському у Вільховому.

Фото В. КОВПАКА.

ПРИДИВІТЬСЯ уважно: на грудях у Катерини Єциної виблискують комсомольський значок з силуетом Ілліча. А поруч — значок ЦК ВЛКСМ «Золотий колос». Це почесна нагорода. Тільки той, хто немало років самовідданої праці присвятив сільському господарству, має право на неї.

Катя пішла у тваринництво дванадцять років тому, одразу ж після закінчення семирічки. Стала дояркою колгоспу «Росія». Вчилася майстерності у старших подруг по роботі, читала книжки по зоотехнії, гігієні тварин. Хотілося комсомолці працювати не просто так, ради заробітку, а

ПРАВО НА „ЗОЛОТИЙ КОЛОС“

ради добра, ради поваги людської. Звикали руки до роботи, приходив досвід. Дві тисячі, дві з половиною, три тисячі кілограмів. Так зростали надії в групі корів, яку доглядала молода доярка. До неї прийшло визнання.

Торік колгосп «Росія» почав спеціалізуватися по відгодівлі великої рогатої худоби. І на новій роботі Катерина не знає спокою: працює невтомно, вишукує резерви для збільшення виробництва м'яса. В її групі 80 голів молодняка.

Катерина Єчина — депутат сільської Ради. Це знак шани, довіри, які зобов'язують комсомолку бути на передньому краї боротьби за достаток.



На фото: Катерина Єчина.
Текст і фото А. БОЙКА.

ПЕРШИЙ ГУДОК — У ВЕРЕСНІ

Минулого вересня протяжний гудок сповістив про те, що сезон цукрозаводів на Ульяновському цукровому заводі розпочався. Цього дня ми чекали з нетерпінням і хвилюванням. Бо в гарячі тижні літа, коли на обліку було кожна хвилинка, на заводі відбулася реконструкція: ми поновили значну частину обладнання. І в реконструкції, і в ремонті молоді виробничники, серед яких близько 30 комсомольців, взяли безпосередню участь. Особливо багато порайонували молоді робітники електротеху — цеху комуністичної праці. Мені хотілося назвати імена кращих електриків — комсомольців Валерія Токарчука, Василя Бади, Олександра Белова, группкомсорга цеху Галини Легкої, Івана Колосовського. Електрообладнання, яке вони відремонтували, діє бездоганно. Сотні електроприладів підконтрольно — вмірливо їх приладів. Сотні метрів швів наклали на металі зварювальники заводської майстерні.

І ось перші копни буряків буряків по водичку каналу промчуть до бурякомайки. Звідти сировина потрапляє на різку, потім на дриффу, сатурацію, впалярку... І яку б ланку технологічного

процесу не взяти — скрізь працюють поряд з старшими, досвідченими робітниками, комсомольці. Їх сімдесят на заводі — сімдесят працелюбних, енергійних хлопців і дівчат.

Давайте зробимо екскурсію по заводу, коли там працює зміна інженера Ніни Іванівни Литвинової. Це передова зміна. Ніна Іванівна — комуніст, нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора. Считайте інженера, як працюють її робітники — комсомольці, і вона, вдоволено посміхнувшись, майже про кожного з них скаже лагідне слово. Скаже, що комсомолець оператор Владислав Чекаповський — чудовий майстер своєї справи, обслуговує охочасю три центрифуги. Звичайно, виробництво автоматизоване, але суворий догляд і контроль необхідні, і Владислав жодного разу не допустить перебою в роботі. Або Лариса Мельник, робітниця рафинації. Від неї у великій мірі залежить якість цукру. І свідчення її бездоганної роботи в високоякісних показниках продукції. Старший робітник дисконних фільтрів Вахерій Філіпчук, кристалізатор хімічної лабораторії Лідія

Русавська та інші комсомольці. На заводській дошці виробничих показників зміни проти прізвища Н. І. Литвинової проставлено 103,2 проценти. На стільці її зміна виконує декадні завдання по переробці цукрової сировини. Мало це чи багато? Судити самі: за добу завод переробляє 27—27,5 тисячі центнерів коренів при нормі 26 тисяч центнерів. Всього ж за сезон ми маємо переробити близько п'яти мільйонів центнерів цукрових буряків. Таке завдання стоїть перед колективом заводу в ювілейному Ленінському році. І воно буде виконане достроково.

Одні із заправжніх комсомольців — зростаюча громадсько-політична активність юнаків і дівчат. Беручи участь у Всеобщому Ленінському заліку, вони глибоко вивчають праці Ілліча, активно відслідують заняття гуртка «Бесіди про партію». На заводі ведеться змагання на кращого молодого виробничника за передідами мандатом (зараз його утримує член комітету, секретар цеху контролюю-виробничий приладів Василь Доміні). Неспілкує молоді таланти до комсомолу. Так, нещодавно ми прийняли у ВЛКСМ електрика Володимира Кибу. Його старший брат Іван працював у електротеху, потім пішов в армію. Володимир зайняв місце брата, і хоч він прийшов після школи, проте в електротехніці розуміється добре, недаремно отримував з фізичних влітливих оцінок. Таких, як Володимир, юнак, але завзятий до праці, у нас немало. Міне деякий час, і вони стануть «ветеранами», кістяком робітничого колективу.

Жанна ШОВКОВА,
секретар комітету ЛКСМУ Ульяновського цукрозаводу.

ШКОЛА ЛЕНІНА ГОЛОВНА ОЗНАКА — ДІЛОВИТІСТЬ

Наталка Красюк, секретар комсомольської організації колгоспу, не очікувала, що прийде стільки людей. І коли поглянула на зал, то сильно розвільовалась, бо давня не доводилося їй відкривати такі представницькі збори. 28 комсомольців вона відмітила по списку. А в залі на 150 місць і вільного стільця не віднайдеш. Віктор Андрійович Титаренко, Яків Іванович Широкий, Григорій Аксентійович Горбенко... Он як багато колгоспників далеко не комсомольського віку прийшло до клубу, дізнавшись з об'яви, що тут сьогодні будуть комсомольські збори — Ленінський урок «Вчитися працювати».

Мені згадался Ленінський урок в першому цеху Кіровоградського агрегатного заводу. Там теж чимало було людей з інших цехів, людей літніх. І це вже, видно, закономірність, яка ще раз свідчить, що Ленінські уроки — плала форма вивчення і осмислення ленінської теоретичної спадщини.

Характерною для уроків є схильованість і доповіді, і виступаючих. Схильованість, яка викликається тим, що люди звертаються до безсмертного Володимира Ілліча, з його думками знірають сьогодні. Полум'яні, ділові, схильовані були виступи агрегатників — секретаря комсомольської організації цеху Віктора Малайкіна, інженера В. Ф. Гладкого, контролера Ляна Журавської, майстра І. Ф. Конопченка та інших.

А сьогодні я бачу схильованість на обличчях молодих трудівників колгоспного села.

В ідейній скарбниці ленінізму чільне місце займає праця «Чергові завдання Радянської влади» — одна із важливих в серії робіт, в яких В. І. Ленін розробив план встановлення політичного панування робітничого класу і будівництва соціалізму в Радянській країні. — починає свою доповідь В. М. Коршенко, пропагандист гуртка «Квогосір» секретар партійної організації колгоспу.

Не один вечір провів Володимир Михайлович над ленінським томом. — я бачу докладний конспект Коршенка, — вивчаючи безсмертні ленінські думки. І сьогодні розповідає присутнім про ленінське вчення, про шляхи

побудови нового суспільства, про основні принципи соціалістичного господарювання.

А потім В. Т. Момот, голова колгоспу, доповів про те, як ві думки втілюються в життя. Конкретно, по-діловому доповів.

Конкретність, діловитість — це теж характерна риса Ленінського уроку, коли проводять його робітники чи сільська молодь. Ось, наприклад, виступ інженера цеху Кіровоградського агрегатного заводу В. Ф. Гладкого на уроці: «За рік середня зарплата робітника в нашому цеху зросла на 11 процентів. І не завдяки підвищенню продуктивності праці. За рахунок спеціалізаторських пропозицій зощадижено інструментів за рік на 15200 карбованців».

І далі конкретно, що треба ще зробити, щоб підвищити продуктивність праці: «Впровадити централізовану заточку інструменту, світофорну систему мірних інструментів, план НОП по складальній дільниці».

«Валовий збір зерна у нашому колгоспі за останні дев'ять років зріс на 145 процентів, а пшениці — на 234, — це вже цифри із сивоповиді голови колгоспу. — Значно підвищилася урожайність сільськогосподарських культур. Якщо урожай пшениці у 1950 році становив 14 центнерів з гектара, то в минулому — вже 25,5, а в нинішньому — 27,7 центнера. Грошові прибутки з гектара землі підвищилися з 17 карбованців у 1950 році до 125,3 карбованців в нинішньому».

Глибокий, продуманий аналіз господарської діяльності, пов'язуючи все з ленінськими вимогами, зробив Василь Тимофійович. Його продовжили садівник комсомолка Літа Безверха, бригадир комплексної бригади Віталій Беркута, головний механік колгоспу комсомолец Микола Лаліменко та інші.

Ленінський урок «Вчитися працювати» став підсумком етапу Ленінського заліку комсомольців артілі імені Орджонікідзе Новгородківського району, підсумком роботи, яку провели вони, готуючись гідно зустріти 51 річницю ВЛКСМ.

В. ЦВЯХ,
спецкор «Молодого комунара».

МОНОЛОГ БУДЬОНІВЦЯ

Копити кінь по сонячному бруку. Летить мій день стривожено-баский...
О комсомоле, дай-но мені руку
Через двадцять,
Через тридцять,
І сорок і п'ятдесят,
Через болоті й радісні роки.
Верни мене у давню мрію, котру
Я в серці мав: так зоряно ціла!
Деся там летить мій кінь на білу контуру.
І грива шестиступ, моя конила,
Ти чув, коню, друже мій буланний,
Підкований вогнем безсмертя ти:
Якщо колись мене нараз не стане,
Встане під віком процокоти.
Процокоти, щоб люди не забули,
Як ми шаблями іскрили об зло.
Процокоти про день давно минулий...
Недегко ж, коню, нам тоді було.
Колі над райком нарисали хмари,
Ми за сідл сонця кидалися у бій.
І наша юність з комсомолом в парі
Йшла не на танці, — а на смерті,
на білі.
Ми про спочинок думати не сміли:
Рутині й голод, сльози і печаль...
І ми з тобою у теплуху сляк.
І крикнули Магніті: «Зустрічай!».



А гайворонця знів до ока ліло.
Шакала знову чудоса витя...
Тебе кували звогненим залізом,
Мене кували звогненим життям.
Тому, напевно, й вижили ми, коню.
Що правдою осячено нам дні,
Великою і вічною такою.
Яку ще Ленін заповів мені.
Я все сказав. Прощайся з весною.
Бо інших клічуть у юність поїзди.
Хай голова припадає сивиною,
Та серце — в комсомолі назавжди.

Леонід НАРОДОВИЙ.

ПІСНЯ

Це було? Чи може спитися?
Блакитити на сонці криця,
І в атаку руться коні,
Юнацькі диво-птиці.
Дзвінок б'ють луни копня.
У курині серпанку літа,
Сивим пілом оповита,
Минь таянка бойова.
В бурі, грім даль зелена,
Пролітають верби, клени.
Куземетної таянки
Вихрова Узда шалена...

Переможно руться коні
Вслід за ворогом в погоні,
І нема кіпця й початку
У підлітливих перелазі.

Це було! Мені не спитися...
Блакитіла сонцем криця
І в атаку мчали коні,
Юнацькі диво-птиці.

Володимир БАРАМБА.



ЦВІТ ПАМ'ЯТІ

Дві юнки пройшли тополняним алевми, зупинились біля високого обеліска,
— Гарна ж вона яка!
— То ж з каменю. А в житті...
Задивилися на струнку постать дівчини, що піднімає од землі пораненого бійця.
— І міцна ж, видно, була ця сестра.
Потім уже до гурту школярів, що зупинились поруч з астрани в руках:
— Односельчанка ваша?
— З Кіровоградщини. У Бобринці вчилися...
... Вона одягла гімнастичку, як тільки ворожай чобіт ступив на нашу землю, разом

з бійцями 1328 стрілецького полку пройшла сотні вогнених верст. Повернула до життя десятки поранених воїнів. Найбільшим випробуванням її мужності були липневі дні 1943-го. Це годі, як ворог чинив шалений опір радянським підрозділам на ріці Млусі. Степанівка. За це донецьке село бій тривав кілька днів. Радянські воїни відступали, потім знову атакували ворожі позиції. А гітлерівці кинули проти наших піхотинців танки, на землю полинали бомби, за «тирми» вшли автоматники...
Короточасний перепоchinoк. Віра притулилася до стіни окопу, перев'язує рану серця. І знову повзе туди, де тільки-но кинув бій. Перша сотня метрів, друга. Ненароком, підвівши голову, побачила, як вибалком рушили до окопів фашистські танки. Зігнувшись, побігла полід вербами. В руді — граната. Біля яру оглянулася, полегшено зітхнула: сюди набіжалося ще кілька наших бійців. Танки не пройшли через окопа. В

долині на них полетіли гранати. Знову біг. Кілька хвилин Віра Михайлуца була в одній шерензі з нашими автоматниками. Далі довелось виносити з-під вогню поранених. Ще одинадцять солдатів і офіцерів, яких перенесла в окопи, було на її рахунок. Не помітила, що і в самій з руки швидко стікає кров. Зітхнула, кинулася до Захара Новицького, політрафічника. Потім до бійця, що стогнав під кушем бузку.
Хтось із поранених спробував вискочити з окопа, щоб допомогти своїм друзям там, де не стихали вибухи гранат, автоматні черги.
— Не треба, хлопче, — простогнав капітан Новицький. — Ти не пробіжиш і десяти метрів...
А над окопами висвистував розпечений метал.
Раптом Віра, розпривавши гімнастичку, схопила чинсь гвинтівку і побігла назустріч гітлерівцям. Не встигла зробити й пострілу, як її тіло стрепенулось. Віра безсило опустилася на землю...
Радянські воїни змушені були залишити Степанівку. А в світлиці колгоспниці Фросини Василівни Петуніної залишилась медсестра Віра Михайлуца. Рава — смертельна...

Місцеві жителі поховали її разом з іншими воїнами, що загинули, захищаючи село од порога.
Спочатку братську могилу Степанівські школярі обсадили гвоздиками. Потім на тому місці з'явився обеліс. А через двадцять літ юні слідопити Степанівки розшукали батьків Віри Михайлуци, написали в Кіровоград Григорію Яковичу та Ганні Никифорівні листи. Вчителька Степанівської середньої школи № 6 Юлія Доннілівна Закірова разом зі своїми учнями запрошували їх в своє село, на Донецчину.
Листи, розмови про життя і подвиг комсомолки. Школярі намагалися дізнатись про Віру якнайбільше...
Нині вони об'їздили в одній з класних кімнат кучочок Слави. Там — особисті речі Віри Михайлуци, її щоденник, листи, фотографії.
Ім'я молодого стенописки в Бобринці дороге і рідне для них.
... Біла обеліска квітне. Пісні осінні вістри палять своєю красою. Здається цвіт їх вічний. Вічний, мов пам'ять про мужню медсестру...
М. ВІНЦЕВИЙ.

БАГРЯНИЙ ЗАСПІВ

Під такою назвою видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь» видало до 50-річного ювілею комсомолу України збірку - антологію поезій. Збірка охоплює кращі українські поезії 1917—1934 рр. і подає їх у хронологічному порядку. Висловивши цілком справедливу тезу, що поезія завжди передчувала революцію, упорядники книги В. Гужва та А. Крижанівський включили до збірки те, що визначало обличчя епохи, що витримало випробування часу. І присмню відзначити, що поряд із творами М. Рильського, П. Тичини, М. Бажана, В. Сосюри, П. Усенка, Л. Первомайського, В. Чумака, І. Кулика та інших видатних і відомих поетів, фундаторів української радянської поезії, названо і вірші наших земляків Ю. Яновського, О. Журливої, С. Голованівського, Т. Масенка.

Гімн революції — нова їх серцець

на переживала труднощі, заподіяні іноземною інтервенцією і громадянською війною, вірш повен пафосу утвердження нового і звучить політичним заповітом майбутнім поколінням:
Минуть віки... Зміцніє воля
І розкує пролетаря,
Знад ясных меж нового поля
Засяє ясна зоря.
Минуть віки... В зотлілих трупах
Лежати будемо в п'ятмі,
Але в борцях, в нових комунах —
Воскреснем ми.
Серед віршів 1927 року помітне місце займає поезія Ю. Яновського «Десять літ», яка є гімном 10-річчю революції, в якій утверджується те нове, що здобула Україна під ясною зорею Радянської влади, під керівництвом Комуністичної партії.

Віршем «Комсомол та Овідій» Т. Масенка відкривається розділ поезій за 1928 р. Головна ідея твору — це ствердження того, що нову комуністичну культуру можна побудувати лише на основі творчого використання всього кращого і прогресивного з культури попередніх епох. Ця думка була актуальною, бо саме в ті часи ще поширювалися нігілістичні ідейки «пролеткультівців».

Із численних віршів С. Голованівського у збірці вміщено «Комсомольський квиток» (1932 р.). У вірші зворушливо описано почуття юнака, якому щойно вручили комсомольський квиток:
Всі радісно вітали юнака,
а він не міг промовити ні звуку —
лиш роздівлявся книжечку, яка,
мов промінець, лягла йому на руку.
І тільки у зволжених очах
горіло щось ясне і негасиме,
неначе задивився він на шлях,
який усе життя його вестиме.

Любителі поезії дізнаються із збірки про вірші авторів, які вже давно друкували окремі збірки. Видавництво «Молодь» зробило добру справу, видавши «Багряний заспів». Ми ніби торкнулись безпосередньо гарячих днів молодості наших батьків — молодості легендарних походів конарміїців, молодості Дніпрельстану і Комсомольська-на-Амурі.

Є. РЕГУШЕВСЬКИЙ,
доцент Кіровоградського державного педінституту.

ДО КОМСОМОЛЬСЬКИХ ЛАВ



Ще один радісний день настає у житті голови ради дружини імені Павлика Морозова (середня школа № 23 м. Кіровограда) Людї Гавриленко. Її прийняли в комсомол. Це відбулося в залі бойової слави обласного краєзнавчого музею в присутності ветеранів партії О. Я. Терешини і Т. Т. Білозерського. Фото В. КОВПАКА.

ПІДГОТОВКА до 50-річчя ВЛКСМ і 50-річчя комсомолу України сприяли не лише підвищенню трудової і політичної активності молоді, а й поглибленню інтересу до славної історії комсомолу. Дорогами слави пройшли сотні слідопитів, виявляючи імена до того не відомих героїв. В селах і містах, школах і клубах відкрито кімнати і кутки комсомольської слави. А пошук триває. І редакційна пошта продовжує приносити споради і документи про славу для комсомольців і молоді в період громадянської війни, по будовах перших п'ятирічок на фронтах Великої Вітчизняної війни.
За пропозицією ветеранів комсомолу і сьогоднішніх членів ВЛКСМ ми вводимо рубрику «Музей комсомольської слави». Сподіваємось, що матеріали, що друкуватимуться в музеї, стануть у пригоді ентузіастам, які пишуть історію своїх комсомольських організацій, допоможуть віднайти нові імена і адреси.

„ДАЄШ ВСЕОБУЧ!“

Цю цемолоду людину часто можна зустріти на вулицях міста. То з групою гомінних юнаків і дівчат в шкільній формі, то одного, то зі своїми ровесниками, — людьми з поєрібленими скронями, з обличчями, що носять сліди пележкої юності. Знають його як директора школи № 10, довідченого педагога, чий стаж вимірюється десятками років. А ще відомий він як пристрасний садовод, адже школа має свій дендропарк, насаджений дванадцять років тому Іваном Івановичем разом з учнями. І мало хто знає, що...
Молода Країна Рад вступила в другий десяток своєї історії. Йшло успішне виконання першої п'ятирічки. Будувалася Дніпрогес, прокладався Турксиб, закладався фундамент Харківського тракторного заводу, готувались в далеку дорогу майбутні будівники міста юності — Комсомольська-на-Амурі. Вступали в дію первістки Індустріалізації, оснащені новою технікою, і освіти їх могли лише люди освічені, що мали відповідну підготовку, запас знань.
Серед дорослих і дітей було багато малописьмених, а то й зовсім неписьмених. Осць тоді партія і уряд поставили завдання: в найкоротший строк ліквідувати культуру і технічну відсталість трудящих мас. І як завжди, комсомол України взяв активну участь у виконанні завдань всеобучу.
Комсомольця Івана Довгого, що мав освіту за чотири класи, осередок в 1929 році направив до Херсонського робітфаку. Навесні тридцять першого до його класу зайшов представник міському комсомолу і без довгого вступу спитав:
— Бажаючі перейти на вчительську роботу є?
— Всі підемо. Чого там... Раз треба...
Так ціла група робітфакаців потрапила в Херсонський педагогічний інститут.

Шлях вчителювання Іван Іванович Довгий почав у 1931 році викладачем історії в Гайворонській середній школі. Чотири роки працював директором Новоукраїнської школи № 5. В 1938—40 роках Івана Івановича перевели до Кіровоградського педінституту викладати основи марксизму-ленінізму.
Коли західні українські землі поз'єдналися з Українською РСР, Іван Іванович їде на викладацьку роботу в Чернівецький університет, де і застає його війна. І тільки в 1956 році Довгий повертається до улюбленої роботи. З того часу він незмінний директор школи № 10 м. Кіровограда.
По-різному прийшли на педагогічну роботу ентузіаста всеобучу.
Василіо Салову в 1931 році йшов сімнадцятий рік. В комсомолі він був уже третій рік. Вчився в 7 класі Великокнявської семіричної школи. В квітні його викликали в райком комсомолу.
— Збирайся на педагогічні курси, хлопче.
— Так я ж ще й семи класів не закінчив! — щиро здивувався юнак. А через чотири місяці він закінчив «Комсомольські курси» (так називались тоді педагогічні курси) і вже в 1931—32 учбовому році самостійно вчив дітей в молодших класах школи села Новомиколаївки Великокнявського району.
Трохи іншим шляхом в 30-і роки прийшов на педагогічну роботу Іван Титович Цертії. Комсомолець з двадцятиого року він до 1931-го працював в інструментальному цеху заводу «Червона зірка». На заклик про всеобуч молодого робітника, що мав всього початкову освіту, направляють в школу інструктором слюсарної справи. І вже звідти — відраджають на чотиримісячні курси Наркомату освіти в Київ.
Повернувшись до рідного міста, Іван Титович призначається директором Технікуму масової комуністичної освіти, а згодом — директор школи № 11. Педагогічний шлях його помічений віхами: школа № 12, № 19, № 26 міста Кіровограда.
Шлях, яким пройшов В. Я. Салов, І. І. Долгий, І. Т. Цертії знайомих тисячам комсомольців тридцятих років, що відгукнулись на заклики всеобучу.
О. РИВАЛЧЕНКО,
комсомолець з 1930 року.



● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД ВІДТОРОК 23 жовтня. Перша програма. 11.35 — «Шкільний екран». Фільм для учнів 6 класу. «Поняття про місць ті-

ла». 11.55 — Кінопрограма. (Кіровоград). 18.00 — «Ми — молода гвардія». Прем'єра телевізійного багатосерійного фільму. 2 серія. (М). 19.00 — «Ділова розмова». (Кіровоград). 19.30 — Програма українського кольорового телебачення. «Ярмарок». Фільм-концерт. «Скарби древньої Русі». Науково-популярний фільм. (К). 20.30 — Інформаційна програма «Час» (М). 21.00 — Виступ молодіжного естрадного ансамблю міста Кривого Рога. (Дніпропетровськ). 21.30 — «Подвиги —

чверть віку». До 25-річчя визволення Закарпаття від німецько-фашистських загарбників. (Ужгород). 22.15 — «Назустріч Жовтню». «Господарі землі». (К). 22.30 — Телевісті. (К). 22.40 — В ефірі «Молодість». Святоковий випуск. (М). 23.45 — Новини (М).
СЕРЕДА, 29 жовтня. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Кіножурнал та художній фільм «Тайговий десант». (Кіровоград). 12.50 — Наші оголошення. (Кіровоград). 16.30 — Кіноленініана. «Володимир Улья-

нов». (Кіровоград). 17.00 — Новини. (М). 17.15 — Для дітей «Пролісок». (Кіровоград). 17.45 — «Ми — молода гвардія». Прем'єра телевізійного багатосерійного документального фільму. 3 і 4 серії. (М). 19.30 — «Комсомол — юність моя». Вікторина. 20.05 — Телевісті. (К). 20.15 — Програма кольорового телебачення. Чемпіонат СРСР з хокея. «Динамо» (М) — ЦСКА. В перервах і по закінченні і новини. (М). 22.00 — Художній фільм «Тайговий десант». (Кіровоград).

„ЗІРКА“ ВИХАЛА В ПОЛЬЩУ

Футболісти кіровоградської «Зірки» мають чималі досвід участі у міжнародних товариських зустрічах як на своєму полі, так і за рубежом. Їх суперники були чехи, німці, поляки, угорці, кіпріоти, французи, італійці. З п'ятидесяти матчів, які наші земляки провели за останні роки, вони дев'ять виграли, три звели нічию і три програли. У ворота зарубіжних футболістів забито 37 м'ячів, а в свої пропущено 17.
Позавчора кіровоградці вихали в Польщу. Тут вони проведуть три зустрічі: з командою «Окепіл» (Варшава), «Метал» (Клюмберг) і «Нісса» з міста Нісса. 6 листопада «Зірка» повернеться додому.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-33, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ, р. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі. м. Кіровоград, вул. Глілки, 2.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В «Молодому комунарі» за 23 жовтня в замітці «Творці хліборобської слави» допущена помилка. В другій колонці третій рядок згорні слід читати: «Десять років продано і мільйон триста тонн хліба, в тому числі 833 тисячі тонн пшениці».